

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler v vojni : Kaj se je v *resnici* zgodilo?

A.V. Schaerffenberg

10. del

**Poglavje 9:
Bitka za Veliko Britanijo**

***Ona (Anglija) je šla z ostalimi, nosili jo bodo z ostalimi in visela bo z ostalimi.
Začela je pot navzdol in zdaj se mora dušiti v svoji veliki dilemi."***

**Dr. Joseph Goebbels, dnevnik, 28. februar
1945**

S porazom Francije se je vojna v Evropi dejansko končala. Nadaljnje sovražnosti so bile nesmiselne in neupravičene. Britanci, ki so bili dobesedno pregnani v morje, so ostali sami v brezupnem položaju. Njihov edini potencialni zaveznik, ki bi lahko imel vojaško vrednost, so bile Združene države Amerike. Toda velika večina ameriškega ljudstva in članov kongresa je kljub vsem Rooseveltovim in hollywoodskim košer filmskim ustvarjalcem odločno nasprotovala posredovanju. Ne, Jankarji ne bodo kmalu prišli. In zdelo se je, da se bo v 20. stoletju ponovila osvojitve Anglije, ki jo je v 11. stoletju izvedel Viljem Osvajalec. Adolf Hitler pa

je imel v mislih nekaj povsem drugega.

Od leta 1924, ko je napisal *Mein Kampf*, je bil odločen, da bo dosegel sporazum z Britanci. Menil je, da je njihov imperij bistvenega pomena za stabilnost sveta in da so rasno sorodni arijci naravni zavezniki Nemčije. Novi svetovni red, ki si ga je zamislil, so bile Združene države Evrope, ki jih je po uničenju sovjetskega komunizma vodil rajh na celini vse do Ukrajine. Preostali del sveta bi bil razdeljen med Italijo v Sredozemlju in Japonsko na Daljnem vzhodu, ZDA v vsej Ameriki, Velika Britanija pa bi bila prevladujoča kolonialna sila na morjih ter v Afriki in Indiji.

Čeprav je bila ta vizija neke vrste *Pax Aryana* (Hitler je Japonce imenoval "arijci z Vzhoda") nedvomno zdrava - globalni primer *realpolitike* - celo zaželen, so jo pokvarile judovske vlade, ki so prevladoval v večini teh držav. Brez vodstva pog-anov, na katerega niso vplivali vplivni Judje s svojimi mednarodnimi načrti, se takšen univerzalni mir ni mogel in ne more uresničiti. Neverjetno je, da je Adolf Hitler, ki je ustvaril prvo judovsko ozaveščeno množično gibanje v zgodovini, podcenjeval Jude. "Najboljša kri v Angliji in Severni Ameriki bo šla z nami," je nedolžno domneval. Ko je njegov najboljši prijatelj Rudolf Hess razumel, da je njegova enosmerna misija v Anglijo v imenu sodelovanja z Nemčijo propadla, je svoji ženi zapisal: "Takrat se nismo zavedali, kako daleč so britanske vladne oblasti, ki ne obvladujejo več svoje države."

Pax Aryana, za katerega si je prizadeval Hitler, bi bil mogoč le, če bi se *Britanska zveza fašistov* sira Oswalda Moseleyja naselila v britanskem parlamentu ali če bi *Srebrna legija* Williama Dudleyja Pelleyja prevzela kongres Združenih držav Amerike. Zavezniške vlade niso bile sposobne sodelovati s Hitlerjem, ne glede na to, kako zelo je bilo takšno sodelovanje v interesu njihovih ljudi. Tako kot Roosevelt so preprosto preveč *vlagale* v Jude ali pa so bile, tako kot Churchill, same osebno *zadolžene pri* njih. V zasebnem dnevniku Henryja Wallacea, odkrito komunističnega podpredsednika F.D.R., na primer beremo o seji vlade maja 1942, na kateri je ameriški državni sekretar zapisal, da je "uničenje britanskega imperija predsednikov cilj, začnši z Indijo".

Primerjajte namere F.D.R., izražene med vojno, ko so Britanci najbolj pričakovali pomoč od Amerike, s Führerjevo željo po ohranitvi svojega imperija. Roosevelt je vedel, da je Churchill zaslužil denar kot ponarejevalec umetnin s ponarejanjem slik neznanega, varno mrtvega postimpresionističnega francoskega umetnika (Charles Mauren), in je škandal izkoristil za ustrahovanje britanskega premiera. Hitler se je v nasprotju s tem nekoč šalil, da bo Churchill po vojni dovolil, da še naprej slika. Minila so vsa trideseta leta in polovica druge svetovne vojne, preden se je führer odpovedal sanjam o anglo-nemškem prijateljstvu.

Toda poleti 1940, ko je njegova vojska zmagovala na celini, je želel skleniti tra-

jni mir, če že ne zavezništvo z Britanci. "Ne vidim več smisla za nadaljevanje tega konflikta," je dejal v javnem radijskem nagovoru. "Pomislimo na neznosne stiske, ki jih bodo morale prenašati naše ženske in otroci v obeh deželah, če bomo dovolili, da se ta nesmiselna vojna nadaljuje. Zdaj ne govorim kot pretepen človek, ki prosi za mir, ampak kot vodja zmagovitih oboroženih sil, ki prosi za razum." Do cesarstva ni imel nobenih zahtev; ni zahteval nobenih pogojev predaje, saj poraz Anglije ni ustrezal njegovi viziji Združenih držav Evrope, katerih del je bila tudi Velika Britanija. Namesto tega je sovražnikom, ki so bili ponižani na bojišču, ponudil najbolj velikodušne ponudbe za sodelovanje, kar jih je kdajkoli dal zmagovalec.

Poleg odpovedi vojaškim operacijam proti Veliki Britaniji je Führer ponudil takojšen umik svoje vojske z vseh zasedenih ozemelj, razen nemškega mesta Danzig, in Angliji dal na razpolago 25 divizij Wehrmachta za boj proti vsem njenim sovražnikom. V pogovoru s feldmaršalom Gerdom von Rundstedtom po angleškem neuspehu pri Dunkerqueu je dejal, da je vse, kar želi od Velike Britanije, da prizna položaj Nemčije na celini ... Zaključil je z besedami, da je njegov cilj skleniti mir z Veliko Britanijo na podlagi, za katero bi menila, da je združljiva z njeno častjo, da jo sprejme" (Walsh, 42).

Hitlerju so se pridružili kralj nevtralne Švedske, papež Pij XII. in britanska kraljica Elizabeta, ki so Churchilla pozvali, naj konča vojno. Povprečni državljani o Hitlerjevi ponudbi brez primere niso smeli izvedeti skoraj ničesar. Kljub temu so časopisne ankete po padcu Francije pokazale, da več kot 50 % Britancev ne želi, da bi njihovi voditelji nadaljevali vojno. Njihovo mirovno stališče je praktično odražala polovica članov vlade, ki so pozivali k sprejetju Hitlerjeve ponudbe. Churchillu je uspelo, da je vse podrobnosti tega velikodušnega predloga skrival tako pred množicami kot pred svojo vlado. Če bi te podrobnosti postale znane, se je zavedal, da bi večina pretehtala proti njemu, zaradi česar ne bi mogel plačati svojih ogromnih dolgov, ki so jih prevzeli judovski provojni interesi, ki jim je bil zavezan.

Ko so Britanci odšli v vojno, se je antisemitizem razširil po vsej državi. Bili so ogorčeni zaradi katastrofe, v katero so jih pripeljali Hore-Beliša in njegovi somišljeniki. Po njegovem zapisu v spletni *Wikipediji* "so ga celo tisti, ki mu niso močno nasprotovali, začeli klicati 'Horeb' kot humorno besedno igro na račun njegove rase, saj je Horeb v hebrejski Bibliji omenjen kot kraj, kjer je bilo narejeno zlato tele. V tistem času je bilo splošno sprejeto, da je bil Belisha bolj zaskrbljen za Jude kot za Veliko Britanijo. Zato je želel, da bi se Velika Britanija borila z Nemčijo samo zato, da bi rešila te Jude."

V prvih mesecih druge svetovne vojne je bila med vojaki tako priljubljena protijudovska pesem, da jo je prepovedal v vseh oboroženih silah. Pesem, ki se je

pela na melodijo znanega verskega pohoda "Naprej, krščanski vojaki", ni izražala le britanskega prezira do konflikta, ampak je bila tudi politično pronicljiva:

"Naprej, naborniška vojska! Ničesar se vam ni treba bati.
Izrael Hore-Beliša vas bo vodil od zadaj.
Oblekel ga je Monty Burton (Jud, ki je prevladoval v angleški oblačilni industriji),
hranili so se z Lyonsovimi pitami (Abraham Lyons, ki je obvladoval angleško industrijo pekovskih izdelkov),
se borijo za osvojitev Jidiš, medtem ko Britanci umirajo.
Naprej, naborniška vojska, v vojno!
Borite se in umrite za judovstvo, kot smo to počeli prej.
Umreti moraš za Poljsko, poravnaj svoj dolg zahvale
svojim dobrotnikom, mednarodnim bankam.
Ponovno zatrite Nemce pod judovsko zvezdo.
Naprej, krščanski vojaki, goji, ki ste!
Gnani v zakol kot čreda ovac
z lažno propagando, ki vas je vse uspavala.
Za Izrael v tujini se morate boriti in umreti.
da sta Markus Spence in Lowenstein (judovska lastnika časopisov)
lahko izkoristijo naš čas.
Naprej na Poljsko, milijon mož bo padlo
da nas bo Judova vladavina groze držala v šahu."

Churchill je imel več skrbi kot le duhovite pesmi. Imel je težave pri preprečevanju uhajanja informacij o Hitlerjevih mirovnih načrtih v javnost. 20. julija 1940 je ugledni član britanske aristokracije, lord Lothian, Nemce neposredno zaprosil za kopijo njihovih pogojev. Churchill je prek prisluhov izvedel za poizvedbo lorda Lothiana in mu ukazal, naj takoj preneha komunicirati z oblastmi rajha. Nato je britanskega veleposlanika obvestil, da mora prekiniti vsakršen dialog z berlinskimi predstavniki, ki so si takrat obupno prizadevali, da bi Hitlerjeve predloge spoznala in razumela vlada v Londonu. Samo Churchill in njegovo neposredno spremstvo sta prek svojih pristojnosti predsednika vlade poznala obseg Führerjeve velikodušne ponudbe in te velikodušnosti nista nameravala objaviti.

Isti dan, ko je britanskemu veleposlaniku ukazal, naj ne vzpostavlja stikov z Nemci, je Churchill poslal po vrhovnega poveljnika poveljstva bombnikov Charlesa Portla in ga vprašal, kako hitro bi lahko izvedel obsežen teroristični napad na Berlin. Portel je odgovoril, da ker je Luftwaffe doslej omejila svoje napade na vojaške cilje, kraljevo letalstvo ne more zakonito bombardirati sovražnikov prestolnice, saj sta tako Anglija kot Nemčija zavezani podpisu mednarodnega

prava. Tik pred njunim srečanjem je Churchill ameriškemu veleposlaniku Josephu P. Kennedyju povedal, da si želi, da bi Hitler začel bombardirati britanska civilna središča in tako onemogočil mirovno gibanje, ki je v javnosti in vladi pridobivalo na moči.

24. avgusta 1940 se mu je želja izpolnila, ko je pilot enega samega Heinkla HE-111 prestrelil cilj in odvrigel dve ali tri bombe, ki so eksplodirale tik ob vzhodnih mejah Londona. Pri tem ni bilo smrtnih žrtev ali poškodovanih, materialna škoda pa je bila zelo majhna. Luftwaffe je obvestilo o napaki poslala Mednarodnemu Rdečemu križu in ga prek nevtralne Švice posredovala britanskim oblastem. Naslednji dan je Churchill storil nekaj, zaradi česar ga je lastna vlada odpustila in celo kazensko preganjala. Ne da bi o tem obvestil parlament, kabinet ali celo poveljstvo bombnikov, je 100 srednjim bombnikom *Wellington* in *Whitney* ukazal, naj napadejo Berlin. Veliko napadalcev je bilo sestreljenih, vendar šele potem, ko so ubili nekaj nebojujočih moških, žensk in otrok. Vojaški objekti niso utrpeli škode. Hitler je Luftwaffe prepovedal povračilne ukrepe.

V naslednjih desetih dneh se je RAF vrnil v prestolnico rajha v sedmih naletih, ki so si bili vsi podobni, saj so bili vedno usmerjeni na stanovanjska območja. Število smrtnih žrtev med nemškimi civilisti je začelo naraščati. Führer se je vzdržal protinapadov, saj so si njegovi diplomatski delavci mrzlično prizadevali, da bi z britanskimi kolegi dosegli nekakšno mirno rešitev ali temeljni sporazum. Toda ministrski predsednik jim je ukazal, naj si zatiskajo ušesa pred vsemi pozivi k razumu. Pod vse večjim političnim pritiskom nemškega ljudstva, ki je zahtevalo pravico zaradi umora nedolžnih civilistov, je Hitler nerad ukazal prvi napad Luftwaffe na London.

To ni bil napad približno 100 starih srednjih bombnikov, temveč prvi množični napad v zgodovini, ki so ga izvedli najsodobnejši Junkersi-88, Dornier-17 in Heinkel-111. Britansko prestolnico je zajel ognjeni vihar. Churchill je bil presrečen, časopisne kronike po vsej Angliji in zunaj nje pa so dramatizirale kupe mrtvih civilistov za milijone filmskih gledalcev, ki jim nikoli niso pokazali posnetkov stotin mrtvih berlinskih civilistov, ki jih je prej masakriral Churchill, ki je bil odgovoren za vzajemni pokol. Ta je sprožil bombardiranje civilistov, sodobno obliko divjaštva, katere zapuščina je bilo tako imenovano "preprožno bombardiranje" Severnega Vietnama v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja in ameriški letalski napadi na neoborožene srbske potniške vlake leta 1999.

"Blitz", kot so ga takrat imenovali Londončani, je razkril vse večje razpoke v angleški demokraciji. Po besedah britanskega zgodovinarja Michaela Walsha je "minister za informiranje Alfred Duff Cooper svojega sina Juliusa poslal v Kana-do, vendar o tem ni obvestil nikogar. Starši, ki so si to lahko privoščili, so svoje družine poslali v Ameriko ali Commonwealth ... Junija, julija in avgusta 1940 se je

eksodusa bogatih udeležilo več kot 6 000 otrok" (42). Cooper je bil kot vodja britanske propagande odgovoren za mit o skupni nevarnosti Angležev proti krutemu sovražniku, ki naj bi bil nagnjen k njihovem uničenju.

Churchillovi teroristični napadi na nebojnike so Hitlerja prepričali, da mu je ostala le še diplomacija s korenčkom in palico. Morda bi bombardiranje pripeljalo Britance do konferenčne mize, če že ne do razuma. Kljub načrtom za "operacijo Sealion" (napad na Veliko Britanijo), ki jih je pripravil Wehrmacht, je vedno upal, da se bo izognil napadu na Anglijo. Tudi zdaj je še vedno gojil upanje na prihodnjo anglo-nemško spravo, prisilna okupacija pa bi takšno prihodnost za vedno onemogočila.

Od poznega poletja dalje je bil reichsmaršal Göring pri operacijah proti Angliji v izrazito neugodnem položaju. *Knickbein* ali "kriva noga", kodno ime za elektronski navigacijski sistem nemških bombnikov, je po besedah zgodovinarja Grega Goebela "vključeval ozke radijske žarke, poslane z dveh zelo oddaljenih lokacij". "Oba žarka sta se križala nad ciljnim mestom in ga označila za bombardiranje ... Do septembra 1940, ko je Luftwaffe začel izvajati nočne napade, so bili protiukrepi proti *Knickbeinu* izpopolnjeni. Britanci so uporabljali močnejše oddajnike proti *Knickbeinu*, ki so slabšali signale *Knickbeina* tako, da so vanje vnašali vzorce Morsejeve abecede ... *Knickbein* je bil nevtraliziran. Nemški bombniki so se brez usmerjanja včasih izgubili v temi ... 19. novembra je Luftwaffe napadel Birmingham. Britanske motnje so bile na frekvenci, natančnost nemškega bombardiranja pa je bila slaba. Luftwaffe je decembra dosegla nekaj uspeha pri napadih na britanska mesta, ki niso bila zaščitena z motnjami. Vendar so Britanci do januarja 1941 zamašili vse luknje (2, 4, 5).

Medtem ko se je učinkovitost nemških bombnikov zmanjšala zaradi prekinitve njihovega navigacijskega sistema, je bil Supermarine *Spitfire* vsaj enakovreden Messerschmittu ME-109, katerega bojni čas je bil omejen zaradi goriva, kar pa ni skrbelo pilotov RAF, ki so lahko dodatno skočili s padalom na varno in se ponovno spopadli v drugem bojnem letalu. Piloti Luftwaffe so imeli manj sreče; letalci, ki so se izkrcali nad Anglijo, se niso nikoli vrnili. Kljub temu ni res, da je bila Anglija rešena pred skorajšnjo invazijo, ker je njeno Kraljevo letalstvo uničilo preveč sovražnikovih letal. Od 8. avgusta, ko so se začele zračne operacije, do 1. septembra, ko je Hitler prvič izrazil pomisleke glede njih, je bilo izgubljenih 467 nemških letal proti 1115 uničenim britanskim letalom. Kljub stalnemu razmerju izgub v korist Luftwaffe je dva tedna pozneje na pomorski konferenci izjavil, da "stopnja zračne premoči, potrebna za upravičenost izvedbe operacije *Sealion*, še ni bila dosežena".

V naslednjih mesecih je nihal med upanjem, da bo s svojimi prizadevanji dosegel dogovor z Britanci, in sposobnostjo bombnikov, da jih prisilijo, da se usedejo

za pogajalsko mizo. Odvrnil je, da bi napadel naravno zaveznico, katere prijateljstvo bi bilo za vedno ogroženo, če bi jo zasedla Nemčija. Operacija *Sealion* je bila preklicana, ne toliko zaradi pomanjkanja zadostne prevlade v zraku kot zato, ker je Hitler še vedno gojil upanje, da bo pridobil Veliko Britanijo na svojo stran. Vendar je v preteklih tednih močno trpela. Njena infrastruktura je bila uničena, tovarne razstreljene, RAF je imela le nekaj sto preživelih pilotov in manj uporabnih letal. Čeprav so se Britanci očitno izognili popolnemu porazu, so se soočili s strdanjem in vse večjo izolacijo.

Tudi Führer je bil pod pritiskom. Zavedal se je, da se čas za sklenitev pakta o nenapadanju z ZSSR, ki je zavzeto gradila svojo vojsko, hitro izteka. Cena, ki jo je Stalin zahteval za sporazum, je bila razširitev njegovega vplivnega območja na baltske države. Hitler se je zaradi te zahteve uprl, vendar je bil pod pritiskom dogodkov prisiljen popustiti: ruska nevtralnost je bila po porazu Poljske bistvena za njegovo soočenje z zahodnimi zavezniki. Za prebivalce Latvije, Litve in Estonije je lahko storil le to, da je vstavil protokol, ki je Sovjetom omejeval kakršno koli njihovo zlorabo, hkrati pa omogočal migracijo vseh oseb z njihovim osebnim premoženjem. Stalin seveda tega dela sporazuma ni upošteval, ko je leta 1940 zasedel baltske države in jih podvrgel enakemu ropanju, množičnim aretacijam in usmrčitvam, ki so bile značilne za prevzeme Rdeče armade povsod po svetu.

Hitler je imel nič manj zvezane roke, ko so Sovjeti 30. novembra napadli Finsko. Njihova invazija ga je politično in vojaško postavila v zelo slab položaj. Strategji v Londonu in Parizu so na vrh prednostnega seznama postavili zavzetje Norveške in Švedske zaradi železove rude v slednji in pomorskih oporišč v prvi. V skladu s tem sta Velika Britanija in Francija Fincem pomagali z zalogami, da bi izkoristili protinemško razporeditev v Skandinaviji, kjer je veljalo, da Reich spodbuja rusko agresijo, zavezniški propagandisti pa so se na veliko norčevali iz "lažnega nacističnega protikomunizma". Führer je vse to prenašal v grenkem molku in verjel, da podpora njegovih rojakov ne bo ogrožena. Ti so morali kljub globokim simpatijam do Fincev in Baltov ostati zadržani, medtem ko je na vzhodnem robu Evrope hlastal plenilski sovjetski juggernaut. Hitler je dejansko podpisal pakt s hudičem, katerega cena za pridobitev časa za zmago je bilo strašno žrtvovanje nordijskih narodov.

Stalinovi načrti za Finsko se niso zdeli nič manj zanesljivi kot njegova lahkotna osvojitve Latvije, Litve in Estonije, ki so mu padle v roke brez boja. 300.000 sovjetskih vojakov in 800 vojaških letal se je spopadlo s 120.000 finskimi branilci, ki so leteli s približno 100 večinoma zastarelimi in slabo opremljenimi letali. Mogočna 7. Rdeča armada, ki je vdrla skozi Karelijski prelaz, se je ustavila na Mannerheimovi črti, premeteno zasnovanem nizu razporejenih, odlično zamaskiranih stebričkov in protitankovske obrambe, poimenovanem po finskem

vrhovnem poveljniku Carlu Gustavu Mannerheimu. 75. in 139. divizijo 8. armade, ki je hitela, da bi razbremenila stisnjene rdeče, so na oddaljeni obali Ladoškega jezera zasačili finski smučarski bataljoni, ki so streljali z zimsko odpornimi 9-milimetrskimi strojnicami *Suomi*. Slabše rusko strelno orožje je pri temperaturah pod ničlo zmrznilo, kar je prispevalo k več kot 5 000 smrtnim žrtvam med komunisti. Medtem je bila sovjetska 163. divizija odrezana od 9. armade, ki je napredovala v osrednjo Finsko, nato pa uničena, prav tako kot 44. divizija sredi njenega brezglavega umika.

Finske letalske sile so bile mešanica iztrošenih letal drugih držav, večinoma starih dvosedežnih letal iz Italije, Nizozemske, Francije in Anglije. Finski piloti so s temi zastarelimi napravami in v številčni premoči osem proti ena kljub temu kljubovali sovjetski zračni armadi, dokler njihov uspeh na nebu nad fronto ni bil podoben zmagi na tleh. Manj kot mesec dni po napadu rdečih je bilo med njimi 27 500 mrtvih, kar je bilo več kot desetkrat več od finskih žrtev. Stalinovo ponižanje s številčno in tehnološko podhranjeno žrtvijo je bilo deloma posledica slabe morale in usposabljanja lastnih vojakov, ki so jim slabo služili njihovi politično korektni, vojaško nesposobni častniki. Bolj motivirani Finci, katerih junaška obramba je spodbudila Hitlerja, ki je pripravljaval svoj napad na ZSSR, so jih dobesedno prelisičili in premagali.

Če je hotela biti Nemčija spomladi pripravljena na spopad na življenje in smrt, je bila nevtralizacija Velike Britanije nujna. Vedel je, da je boj proti njenemu imperiju, ki je pomorska sila, mogoče zaupati le Kriegsmarine. Zato je ukazal povečati proizvodnjo podmornic. Anglijo je bilo mogoče učinkovito omejiti, če bi jo odrezali od vsakršne zunanje podpore, kar bi njegove pomorske sile lahko dosegle. S tem je zaupal v mornarje in ladje rajha in se osredotočil na vzhod. Toda preden je lahko začel tam, je njegovo pozornost pritegnila druga celina.

NSDAP/AO je največji na svetu Ponudnik nacionalsocialistične propagande!

Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih

Na stotine knjig v mnogih jezikih

Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

